

KRETA CIRKLO

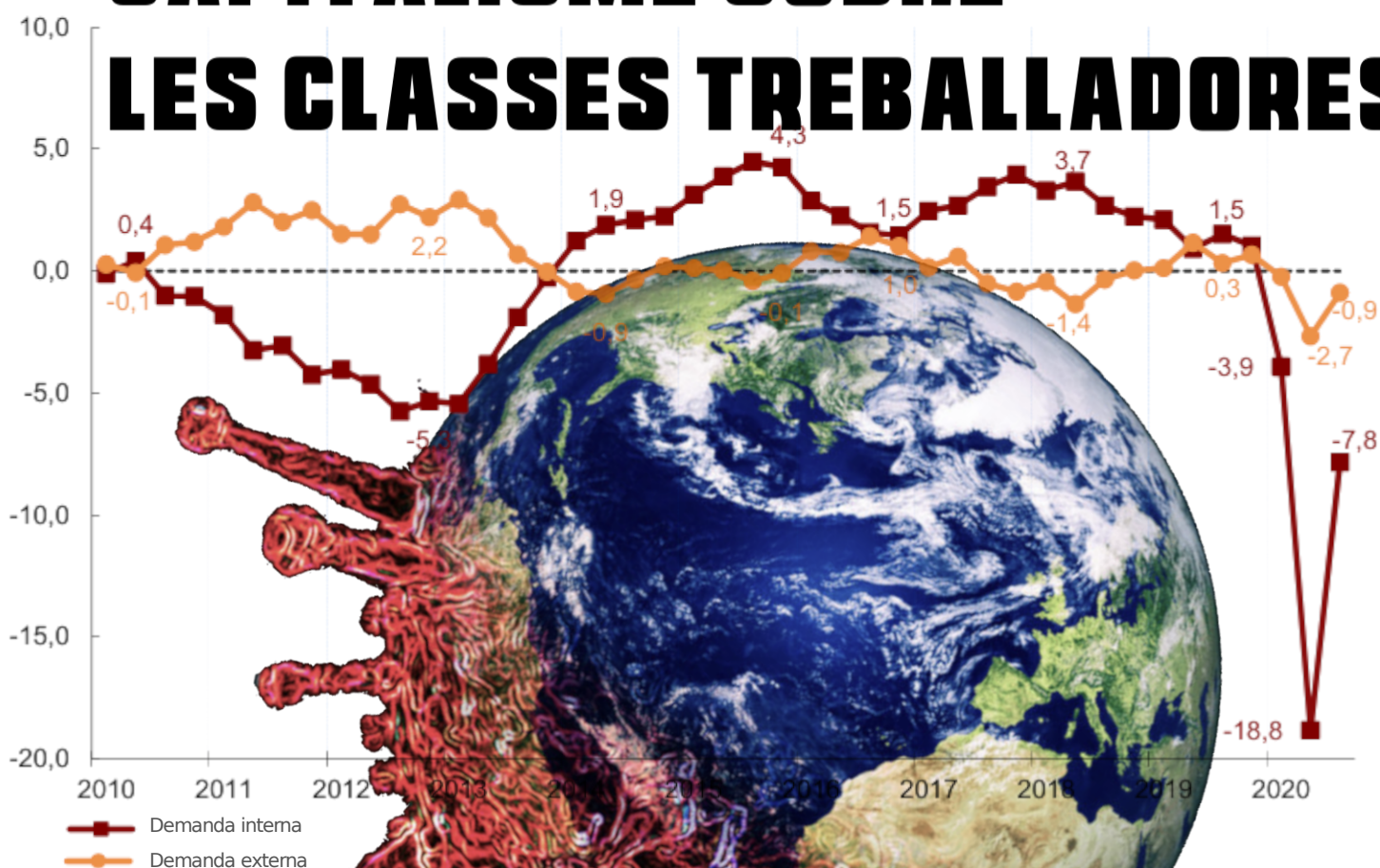
CERCLE DE GUIX CIRCULO DE TIZA

Nº 7 tardor-hivern 2020

Socialismo
aũ
barbareco

PANDÈMIA I CRISI ECONÒMICA:

TOTES LES PLAGUES DEL CAPITALISME SOBRE LES CLASSES TREBALLADORES

Internaciema Kolektivista Cirklo

Índex

Editorial: Una situació cada cop més catastròfica per a totes les classes treballadores.....pg. 2

Trump ha estat derrotat però la classe obrera americana roman desarmada.....pg. 7

La lluita de la classe obrera a Turquia, Grècia i França ha d'evitar la guerra en la Mar Egea.....pg. 12

La guerra en Nagorno-Karabaj i les tasques revolucionàries internacionals.....pg. 13

Comunicat del grup KLASSENKAMPF sobre l'atac terrorista a Viena.....pg. 20

Esperanta angulo. La Pariza kaj Liona Komunumoj.....pg. 22

Els clàssics viuen. La religió és l'opi del poble. Marx.....pg. 23

Kreta cirklo - Cercle de guix - Círculo de tiza

és l'òrgan d'expressió de

Internaciema Kolektivista Cirklo

www.ikcirklo.org

ikcirklo@tutanota.com

Internaciema Kolektivista Cirklo

és membre del

Col·lectiu Revolució Permanent

www.revolucionpermanente.com

Una situació cada cop més catastròfica per a totes les classes treballadores

En aquesta tardor del 2020, dues grans crisis afecten simultàniament el món: 1) una nova crisi econòmica del sistema capitalista; 2) la crisi sanitària provocada per la pandèmia de la COVID-19, que forma part de la crisi ecològica general. Les dues han assolit ja una magnitud històrica, encara que no han acabat de desenvolupar-se i continuen alimentant-se una a l'altra, sense que pugui ni sospitar-se on es trobarà el punt d'inflexió.

En aquest context, ha avançat la decadència de l'imperialisme dels EUA - hegemònic durant un segle - i s'ha reforçat a l'escena mundial el jove imperialisme xinès. Així, els EUA ha perdut clarament la batalla de la tecnologia punta de telecomunicacions, lideren des de fa set mesos la xifra de contagis i morts mundials i pateixen un retraïment del PIB del 4,3 %. En contrast, Xina sembla tindre controlada la malaltia des de març i és probablement l'únic país del món que acabarà l'any amb un creixement del PIB (1,9 % segons l' FMI). Les tensions creixen entre aquests dos gegants econòmics, en competència pel control de les matèries primeres i els mercats. I les rivalitats creixeran més en la mesura que la crisi econòmica reduïska més la taxa general de guany i els mercats siguin incapaços d'absorbir excés de capacitat productiva de la majoria dels sectors econòmics. En mig dels dos colossos, els imperialismes de menor rang, com ara els europeus i el Japó, o les potències regionals com Israel, Aràbia i Turquia, busquen omplir els buits que deixa el retrocés de la influència nord-americana. Els nous conflictes bèl·lics de la Mediterrània oriental, el Caucas i Àfrica són una mostra de la nova situació.

En tots els punts del planeta, aquests tres factors - crisi sanitària, econòmica i decadència dels EUA - s'incorporen localment al context de la lluita general de classes i reforcen les contradiccions entre el proletariat i la burgesia, però també a l'interior de la burgesia mateixa, amb el resultat d'alimentar i ampliar greus crisis polítiques com les que es viuen als EUA, molts països de Llatinoamèrica, Bielorússia, l'Estat Espanyol o Israel.

La situació econòmica a l'Estat Espanyol i la resta del món

A data d'avui, els països de la UE estan sent dels més colpejats per la pandèmia i per la crisi. L'FMI, al seu Informe de 30 de setembre, ja calculava que si bé el PIB mundial en 2020 s'havia reduït un 4,4 % de mitja, a la UE la

Últimas proyecciones de crecimiento de Perspectivas de la economía mundial

PROYECCIONES			
(PIB real, variación porcentual anual)	2019	2020	2021
Producto mundial	2,8	-4,4	5,2
Economías avanzadas	1,7	-5,8	3,9
Estados Unidos	2,2	-4,3	3,1
Zona del euro	1,3	-8,3	5,2
Alemania	0,6	-6,0	4,2
Francia	1,5	-9,8	6,0
Italia	0,3	-10,6	5,2
España	2,0	-12,8	7,2
Japón	0,7	-5,3	2,3
Reino Unido	1,5	-9,8	5,9
Canadá	1,7	-7,1	5,2
Otras economías avanzadas	1,7	-3,8	3,6
Economías de mercados emergentes y en desarrollo	3,7	-3,3	6,0
Economías emergentes y en desarrollo de Asia	5,5	-1,7	8,0
China	6,1	1,9	8,2
India	4,2	-10,3	8,8
ASEAN-5	4,9	-3,4	6,2
Economías emergentes y en desarrollo de Europa	2,1	-4,6	3,9
Rusia	1,3	-4,1	2,8
América Latina y el Caribe	0,0	-8,1	3,6
Brasil	1,1	-5,8	2,8
México	-0,3	-9,0	3,5
Oriente Medio y Asia Central	1,4	-4,1	3,0
Arabia Saudita	0,3	-5,4	3,1
África subsahariana	3,2	-3,0	3,1
Nigeria	2,2	-4,3	1,7
Sudáfrica	0,2	-8,0	3,0
Países en desarrollo de bajo ingreso	5,3	-1,2	4,9

Fuente: Actualización de las Perspectivas de la economía mundial, octubre de 2020.

Nota: En el caso de India, los datos y pronósticos están basados en el ejercicio fiscal, comenzando el ejercicio 2020/21 en abril de 2020. Basado en el año civil, el crecimiento de India es -8,6% en 2020 y 6,8% en 2021.

FONDO MONETARIO INTERNACIONAL

IMF.org

contracció econòmica és el doble (8,3%) i a l'Estat Espanyol el triple (12,1 %). Però aquests càlculs són anteriors al repunt exponencial de la COVID-19 en la tardor i els imminents confinaments generalitzats a tot el continent europeu.

La destrucció de l'ocupació és difícil de calcular, amagada en part per les variants nacionals semblants als nostres ERTOs, però també per la gran extensió dels falsos autònoms i, segons quins països, pel pes del treball "informal" o en "negre". En tot cas, l'OIT calcula que durant el segon trimestre del 2020 es perderen l'equivalent a 400 milions de llocs de treball a temps complet, en l'àmbit mundial. Per al conjunt d'Espanya, l'INE calcula una pèrdua neta de 1.019.000 de llocs de treball entre el segon trimestre de 2019 i el de 2020. En setembre el nombre oficial de persones aturades ha assolit la quantitat de 3.368.000, a les que cal afegir (sempre d'acord amb l'INE) les 2.832.800 persones que al segon trimestre de 2020 estaven ocupades, però no treballaven per raons tècniques, econòmiques o ERTO.

Les xifres que es coneixen són aterridores. Tots els estats, sense excepció, s'han vist obligats a incrementar la despesa pública per frenar el desenvolupament de la pandèmia als seus països, per tal de compensar una mica la reducció brutal dels ingressos de la població treballadora i de la petita burgesia i evitar momentàniament les explosions socials. Però sobretot, s'han dedicat immenses quantitats de diners públics per apuntalar les grans empreses nacionals que en moltes ocasions han continuat repartint dividendes. El Banc Mundial, l'FMI, tots els savis economistes burgesos, animen ara a incrementar la despesa pública sense miraments, i mostren sobtadament que els seus principis "neoliberals", que són inflexibles per atacar les condicions de vida de la població treballadora de tot el planeta, es transformen en *"el que faça falta, serà per diners [públics, és clar]?"*, quan es tracta de salvar el sistema capitalista i la burgesia en cada país.

Una forma de mesurar el volum excepcional dels diners públics mobilitzats és l'increment dels dèficits públics i el deute durant 2020. En la UE el dèficit públic mitjà ha passat de menys de l'1 % del PIB en els darrers anys a l'11,6 % del PIB en els tres primers trimestres del 2020. A senyalar que eixe percentatge puja al 25,9 % en el Regne Unit i al 24,6% en l'Estat Espanyol. Aquests són els càlculs que fa l'FMI per al conjunt mundial:

La pandèmia de la COVID-19 i els confinaments associats han generat mesures fiscals sense precedents per un valor d'1,7 bilions de dòlars, o prop del 12% del PIB mundial a l'11 de setembre de 2020. La meitat de les

mesures fiscals van consistir en despesa addicional o ingressos no percebuts, incloses retallades temporals d'impostos; l'altra meitat va correspondre a assistència de liquiditat, inclosos préstecs, garanties i injeccions de capital des del sector públic. Aquesta resposta contundent dels governs ha salvat vides, fet costat a persones i empreses vulnerables i mitigat els efectes sobre l'activitat econòmica. No obstant això, les conseqüències de la crisi en les finances públiques, sumades a la pèrdua d'ingressos per la contracció de la producció, han estat enormes. En 2020, es preveu que els dèficits públics pugen, de mitja, un 9% del PIB i, segons projeccions, el deute públic s'aproximaria al 100% del PIB, un màxim sense precedents. (Monitor Fiscal. FMI. Octubre de 2020)

Aquesta "resposta contundent", com diu l'FMI, de tots els governs burgesos en la UE ha pres la forma de la injecció de 750.000 milions d'euros durant els propers dos anys, el 52 % dels quals tindran la forma de subvencions a fons perdut i a resta de crèdits. Una immensa quantitat de diners que en la seua majoria anirà directament o indirecta a les butxaques de la classe capitalista. Incloses les multinacionals de productes farmacèutics i sanitaris, les grans beneficiades de l'increment de la despesa en salut, ja que, malgrat la tràgica situació mundial, fan valdre les seues patents i monopolis per fer pagar preus escandalosos a governs i particulars.

Però aquests diners, dels que s'anuncien arribaran a Espanya uns 6.000 milions a fons perdut, no tenen per objectiu millorar els sistemes sanitaris públics, debilitats fins a l'agonia durant els darrers 30 anys. Ni a garantir treball o subsidi d'atur a tota la població treballadora. Ni a resoldre el drama de la dificultat d'accés a l'habitatge digne. Ni a millorar les pensions. Tot el contrari. Venen dirigits a impulsar els negocis privats en els sectors on es calculen taxes de guany més altes i amb més futur ("economia verda", "digitalització", negocis relacionats amb la salut). A més, la UE, amb l'acord de tots els governs inclòs l'espanyol, els condiciona a aprofundir les reformes laborals i a atacar els sistemes públics de pensions per facilitar la incorporació dels grans capitals financers en cerca de beneficis.

La lluita de classes durant la pandèmia

L'acció del govern socialdemòcrata espanyol PSOE- Podemos davant de la doble crisi sanitària-econòmica no s'ha diferenciat en res de la general de tots els governs arreu el món:

de Podemos, l'Ingrés Mínim Vital, ha resultat ser tan mesquina que és inferior a les que ja existien en moltes autonomies, a més que, sis mesos després d'aprovar-la, l'han sol·licitada més d'un milió de persones però només 138.000 han assolit a cobrar-la. L'assistència social pública està col·lapsada i la garantia alimentària ha

- Resposta sempre tardana a l'evolució de la pandèmia, per no molestar massa els negocis privats
- Respecte de les patents i els preus imposats per les multinacionals farmacèutiques i sanitàries. Respecte de la sanitat privada encara que la pública estiga col·lapsada i els decrets d'alarma li permeten intervindre-la.
- Sobreexplotació sense límits dels treballadors sanitaris, dels més precaritzats d'Europa.
- Quant a les mesures per pal·liar la desocupació, l'increment exponencial de la pobresa i la inseguretat alimentària, destaquen per la seua inoperància. Els ERTO alleugeren els empresaris de pagar els salaris, però el que cobren els treballadors és totalment insuficient i a més està arribant molt tard. La mesura "estrella"

estat abandonada a mans privades, mentre les cues de fam creixen al mateix ritme que la malaltia.

- Les promeses de controlar el preu del lloguer, impedir els desnonaments de les famílies i millorar l'accés dels treballadors a l'habitatge digne són desmentides cada dia per la realitat.

En conseqüència, la situació cada volta és més catastròfica per a totes les classes treballadores. La pandèmia les afecta escandalosament més. La malaltia i mortalitat es concentren en el barris obrers, impulsada per l'amuntegament en l'habitatge, les aglomeracions del transport públic, els llocs de treball sense seguretat i l'absència d'ingressos si es deixa de treballar per entrar en quarantena. El pa de cada dia de la població que viu del seu treball és la malaltia, la precarietat laboral -que és generalitzada entre la població migrant, les treballadores domèstiques i la joventut en general- la desocupació, la falta d'habitatge digne i

l'amenaça de fam. Estan donades totes les condicions per a una explosió social generalitzada.

Dintre de les files de la burgesia, cada sector tira cap als seus interessos sense miraments respecte a les conseqüències sanitàries immediates. El govern Sánchez-Iglesias ha cedit a la majoria de les pressions permetent un des confinament ràpid en la primera onada i reaccionant tardíssim al rebot de la segona. Ara l'Estat Espanyol és el cinqué país en major nombre de morts per milió d'habitants (767), només superat per San Marino, Perú, Bèlgica i Andorra. I estem al principi de la segona onada...

Les enormes tensions polítiques contra el govern, protagonitzades per PP-VOX (i fins a fa no res per Ciudadanos) són una manifestació de les contradiccions internes de la mateixa classe dominant, una part de la qual, representada ara pels partits burgesos perifèrics i un Ciudadanos reciclat, no té cap empatxe en donar suport a l'estat d'alarma militaritzat com a resposta a la pandèmia ni en facilitar al govern socialdemòcrata la gestió dels interessos comuns de tots. Resenyable la submissió dels catalans

contra les mobilitzacions socials i els militants obrers, alguns dels quals són afiliats de Podemos. El govern tampoc ha intentat depurar els serveis secrets, la Policia Nacional o la Guàrdia Civil. I això que el cas del comissari Villarejo ha deixat a la vista pública que aquests organismes han estat utilitzats de manera contínua per a les maniobres d'encobriment de la corrupció de la Corona, del PP i de les cúpules de les empreses de l'Ibex. I encara més, han estat utilitzats per a construir muntatges falsos contra Podemos o els partits independentistes. Les clavegueres de l'Estat, plenes de rates pudentes, estan sent tan respectades com la Monarquia, l'Església o l'exèrcit, amb totes les seues despeses parasitàries.

L'estat d'alarma recentment aprovat no és un simple instrument de lluita contra la pandèmia. Hom li ha donat una forma que entrega poders de restricció dels drets civils al govern central i ara també als autonòmics. I el que encara és més important: posa l'exèrcit en posició d'actuar en tot el territori... durant els propers sis mesos! Un govern que no garanteix ni el pa ni la salut ni l'habitatge a una porció important de la població, és normal que es prepare per a un enduriment

malgrat que els seus líders estan encara a la presó o exiliats i l'Estat acaba d'inhabilitar un altre President de la Generalitat.

La política del govern PSOE-Podemos es completa amb el manteniment de tots els instruments repressius heretats dels anys negres de Rajoy: ni tant sols ha derogat la llei Mordassa o la reforma del Codi Penal, que cada dia són utilitzats pels cossos repressius

de la lluita de classes i per reprimir sense massa contemplacions les possibles mobilitzacions obreres i de les masses treballadores empobrides. Entre altres coses perquè les direccions de les centrals sindicals tenen una estreta i duradora col·laboració amb l'Estat que les ha debilitat fins a l'extrem de què es pot dubtar respecte a la seua capacitat de control en aquests temps tan excepcionals.

De fet, passats els primers mesos d'estupor per la pandèmia, la lluita de classes arreu el món i al mateix Estat Espanyol s'està recuperant. Com en tots llocs, els assalariats del sistema sanitari estan a l'avantguarda de les reivindicacions i mobilitzacions. També treballadors de grans empreses amenaçades de tancament (Nissan en Catalunya, Alcoa en Galícia) o de barris obrers de les grans ciutats, com ara els de Madrid, que pateixen simultàniament una sanitat desmantellada i confinaments classistes organitzats per la presidenta filo-feixista Isabel Díaz Ayuso. Són sempre mobilitzacions disperses, descoordinades, mai impulsades ni defensades per les organitzacions obreres oficials. Aquest és el major problema de la classe obrera en aquest moment crític: baix nivell d'organització, baix nivell de consciència de classe, poca experiència d'auto-organització per mitjà d'assemblees i comitès de vaga triats en elles, cap partit obrer disposat a centralitzar tots els treballadors i treballadores amb l'objectiu d'acabar definitivament amb el capitalisme i totes les seues misèries.

En absència d'aquest partit i si la classe obrera no és capaç d'organitzar-se amb veu pròpia, les classes petit-burgeses greument afectades per la crisi i - una part de la pròpia classe obrera - estan en perill de caure sota la influència dels nous moviments filo-feixistes. A la imatge dels grups d'aquest tipus en Europa o dels seguidors de Trump o Bolsonaro, a l'Estat Espanyol VOX i una gran corrent a l'interior del PP (la colla Díaz Ayuso-Aznar-FAES) estan desenvolupant una gran activitat dirigida a aquestes capes socials en ràpida pauperització.

Volen dirigir la ràbia social contra les mesures de contenció de la pandèmia, el parlamentarisme i, per descomptat, contra el govern que denominen *socialcomunista*. Com sempre, des del nacionalisme pan-espanyol, el racisme, la xenofòbia, el clericalisme i el masclisme. Es manifesten al crit de "llibertat": la de la *España Una, Grande y Libre* de Franco, és clar.

Aquests grups, les darreres setmanes estan organitzant accions cada cop més agressives i esteses geogràficament, encara que de moment sense molts participants. Però el terreny social està adobat i poden créixer en número i violència de manera substancial, a mesura que s'agreuja la crisi, que el govern del PSOE-Podemos defraude més les expectatives depositades en ell i que la classe obrera no actue sota banderes pròpies i organitze l'autodefensa contra ells.

Per això, la responsabilitat de la seua avantguarda és dir les coses clares i batallar per agrupar-se sota un programa d'unitat i independència de classe, de contingut internacionalista. Un programa que partisca de les necessitats actuals de les masses i les ajude a descórrer el vel de les il·lusions en el capitalisme, en tota classe de falsos profetes que volen salvar un sistema sense futur.

6 de novembre de 2020

Trump ha estat derrotat però la classe obrera americana roman desarmada

Comunicat del Col·lectiu Revolució Permanent (Alemanya, Àustria, Estat Espanyol, França, Turquia)

Acaben de celebrar-se als Estats Units les eleccions presidencials i parlamentàries a la Cambra de Representants i al Senat. Les mobilitzacions contra la violència policial han estat paralitzades mentrestant. Els contendents principals han estat els dos grans partits burgesos, el Partit Demòcrata i el Partit Republicà. Això significa, en primer lloc, que ni la campanya realitzada en aquestes eleccions ni els resultats constitueixen un punt de suport o un factor d'unió per a la classe obrera americana. En aquestes eleccions, com en les precedents, i com fora de l'àmbit electoral, tots els objectius de la classe obrera, les minories oprimides, les dones treballadores, la joventut, en les seues vagues, manifestacions, etc. han estat subordinats al cap i a la fi al Partit Demòcrata. El Partit Republicà, amb l'ajuda de la majoria del clergat cristià, sempre ha tingut una base popular, especialment entre els treballadors autònoms, les professions liberals, els quadres intermedis de les empreses, els guàrdies de presons, la policia i els soldats professionals (el número dels quals no para de créixer amb el temps) o els immigrants de Cuba.

El seu rival, l'antic partit dels esclavistes, també ha enganyat a molts assalariats des de l'època imperialista. Això és el resultat no sols de l'habilitat dels polítics demòcrates (tan deshonestos com els republicans) i de l'ajuda del clergat minoritari (catòlics, baptistes, musulmans...), sinó també de la complicitat de l'aparell corrupte de les organitzacions d'explotats. Les burocràcies sindicals (AFL-CIO, CtW), i les dels moviments basats en l'origen nacional o ètnic (entre ells el BLM), la socialdemocràcia (Sanders, DSA...), les restes de l'estalinisme (CPUSA, RCP...) i fins i tot grups del trotskisme (ex-ISO, LRP...) es neguen obstinadament a construir una alternativa obrera als dos grans partits burgesos. L'oportunisme polític sempre s'amaga darrere d'un pragmatisme de façana que consisteix a explicar que demanar el vot per a Biden és un mal menor, que és possible espentar-lo a la seua esquerra, etc.

No obstant això, tota la història dels Estats Units mostra que el Partit Demòcrata i el

Partit Republicà estan en mans de la burgesia.

Els americans han demostrat durant molt de temps que la república burgesa és la república dels homes de negocis capitalistes, on la política és només un assumpte comercial entre altres. (Friedrich Engels, 31 de desembre de 1892)

El "partit de la dreta" i el "partit de l'esquerra" comparteixen per igual el finançament dels grups capitalistes.

Les empreses que cotitzen en borsa han augmentat les seues donacions als candidats demòcrates enguany. Tres quartes parts dels directius enquestats per l'Escola d'Administració de Yale el 23 de setembre van dir que votarien per Biden. (Financial Times, 27 de setembre de 2020)

Les majories parlamentàries, els presidents demòcrates i republicans, s'han alternat per fer-se càrrec dels atacs contra la classe obrera i de la ingerència en els assumptes de la resta del món. En aquestes condicions, des del punt de vista de la classe obrera americana, el resultat d'aquestes eleccions expressa una gran confusió política, malgrat que sectors de la classe obrera i de la joventut escolaritzada han mostrat recentment una gran combativitat contra el racisme i contra la brutalitat policial. Aquesta tendència també s'ha reflectit en l'augment del nombre de membres de la principal organització socialista (DSA) i en l'èxit de la campanya de Sanders.

Significa això que no es pot traure cap ensenyament d'aquestes eleccions i que tot continua com abans? No, en absolut.

L'enfrontament que ha tingut lloc en aquestes eleccions reflecteix la divisió de la classe dominant, que s'enfronta per un tema candent: quin futur té l'imperialisme estatunidenc? O més precisament: quina forma de govern, quin règim polític correspon millor als desafiaments que ha d'enfrontar la

burguesia nord-americana? De fet, existeix un acord fonamental entre tots els representants polítics dels capitalistes sobre la constatació de la pèrdua d'influència externa en l'àmbit econòmic, polític i militar; i hi ha un acord entre ells per a identificar l'imperialisme xinès com l'amenaça més important per a l'imperialisme estatunidenc. Respecte al territori interior, també hi ha acord en la necessitat de restringir la despesa social, mantindre l'ordre i fins i tot utilitzar la màquina de fabricar bitllets per a fer costat als capitalistes durant la crisi econòmica: la burgesia ha passat sense cap dificultat de defensar la "independència del banc central" i "l'ortodòxia fiscal" a abanderar la necessitat de l'estimulació "monetària i fiscal keynesiana", segons les seues necessitats del moment.

No obstant això, està políticament dividida. Enfront de la decadència, l'ala de la burgesia representada pel Partit Republicà i Trump ha intensificat l'agressió contra l'Iran i Veneçuela, la Xina i les altres dels seus rivals imperialistes, encara que foren "aliats tradicionals". Davant la desocupació i l'empobriment d'una part de la població,

En una temptativa bonapartista, Trump ha basat la seua campanya en algunes consignes simples:

- Una vegada i una altra, retornar-li a Amèrica "la seua grandesa", assenyalant cada vegada més l'enemic xinès, ja que fins i tot el coronavirus seria un invent xinès per perjudicar els Estats Units,
- Fer que el capitalisme continue com si no passara res durant la pandèmia, minimitzant-la deliberadament, mentre aquesta colpeja a majoritàriament els pobres, els negres, etc.,
- Pel restabliment de la llei i l'ordre contra els manifestants després de les matances de la policia contra els negres, a favor de la violència de l'Estat amb l'enviament de la Guàrdia Nacional i l'exèrcit (el que l'Estat Major es va negar a fer) i fins i tot a favor de la intervenció de les milícies feixistes.
- Acusant el seu oponent Biden de portar a la societat "cap al socialisme o el comunisme"! Òbviament Trump no és tan estúpid com per a confondre a Biden amb un revolucionari

Trump ha tractat de reunir una força política sobre un eix populista, "antisistema" i conspiranoic, que dirigeix la indignació cap a bocs expiatoris (immigrants, "assistits", etc.) més pròxims en certa manera a la retòrica feixista que a la temàtica tradicional del Partit Republicà.

com Daniel De Leon (1852-1914), Eugen Debs (1855-1926) o James Cannon (1890-1974)... o fins i tot amb un socialdemòcrata com Bernie Sanders que vol limitar els privilegis dels capitalistes sense qüestionar la seua existència.

Trump era qualsevol cosa menys un teòric. Va percebre confusament que la confrontació amb els altres imperialistes requeria un règim molt més autoritari i centralitzat en el seu interior. Sense preocupar-se per les ficcions de la suposada democràcia americana, Trump havia advertit per endavant que si perdia, era perquè les eleccions estaven amanyades.

Per contra, l'altra ala de la burgesia, representada pel Partit Demòcrata i Biden, està a favor de mantindre els vells ardis, tant interna com externament, amb la pretensió d'apaivagar, arribar a un consens, unir a la nació, respectar les regles democràtiques, en definitiva perquè l'explotació i els negocis capitalistes puguin desenvolupar-se en calma i serenitat.

És hora de deixar de costat la retòrica dura, baixar la temperatura, mirar-se i escoltar-se de nou. (Joe Biden, 7 de novembre de 2020)

Els resultats li donen a Biden una victòria incontestable, però Trump no ha estat esclafat. La diferència en vots és d'uns 4,5 milions entre més de 147 milions de votants, poc més del 3 per cent, amb una participació marcadament major, que ha donat lloc al fet que tots dos candidats han vist incrementar-se els seus vots en diversos milions.

Mal elegit en 2016 (havia rebut 2 milions de vots menys que Clinton), en 2020 Trump ha

de l'escala d'ingressos. Obté la mateixa puntuació entre els qui guanyen més de 200.000 dòlars a l'any que entre els qui guanyen menys de 30.000 dòlars. Trump atrau el 55 per cent dels votants blancs, el 12 per cent dels afroamericans i el 32 per cent dels llatins. L'electorat negre i llatí està més dividit del que esperava l'aparell demòcrata, sobretot perquè, en condicions capitalistes, competeixen amb els nous immigrants il·legals.

El Partit Republicà conserva la majoria al Senat i el Partit Demòcrata està afeblit en la Cambra de Representants. El recompte de vots encara no està complet i està sent impugnats per Trump en alguns estats, però Biden ja té una majoria de 279 electors que li garanteix la victòria, mentre que el sistema arcaic afavoreix les zones rurals (en les quals domina el Partit Republicà) respecte a les metròpolis (que són més favorables al Partit Demòcrata). En el comtat de Nova York, Biden té el 85 per cent; a San Francisco, el 86 per cent; a Washington, el 93 per cent.

Trump pot negar-se a reconèixer el resultat, però no disposa dels mitjans polítics necessaris, ja que els serveis secrets i l'Estat Major es mostren poc inclinats a donar un colp d'estat que desestabilitze la ideologia dominant (respecte de la Constitució, nomenament de governants per elecció, antiracisme proclamat...) i pugui obrir el camí

buscat ampliar la seua base electoral amb una franja social preparada per a eixir al carrer contra els joves socialistes o anarquistes, els activistes negres, etc. El seu electorat és heterogeni: en tots dos extrems

a una intervenció pròpia de la classe obrera (hi ha hagut crides preventives a la vaga general per part d'alguns sindicats, en cas de colp d'Estat). Per això Trump està sent abandonat pels cacics del Partit Republicà,

pels mitjans de comunicació que el secundaven, etc. Després de les imponents mobilitzacions contra la brutalitat policial, la majoria de la burgesia no es deixa temptar en absolut per l'aventura i se situa darrere del respecte a les urnes i institucions que serveixen de pantalla per a la seua dominació.

Significa això que Trump era només un parèntesi que acaba de tancar-se i que les coses tornaran a l'ordre habitual? Res és menys segur.

De fet, tots els problemes que assetgen l'imperialisme americà segueixen sobre la taula:

La previsió del PIB per a 2020 és de -4,9% per als Estats Units i +2% per a la Xina. En termes interanuals, és a dir, comparant el creixement en el mateix trimestre de l'any anterior, s'obté per al tercer trimestre de 2020 el -2,9% per als Estats Units i el +4,9% per a la Xina.

A més, mentre que la pandèmia està sota control a la Xina, es desenvolupa lliurement als Estats Units i continua causant estralls. També en aquest àmbit, igual que en l'economia, la burgesia xinesa utilitza plenament el règim polític autoritari i antidemocràtic sorgit del règim estalinista i que ara li serveix per aconseguir les seues finalitats, mentre que la societat americana sembla estar estripant-se per tot, fins i tot per l'ús o no de mascaretes, a causa de la seua pretesa democràcia.

Evidentment, l'imperialisme estatunidenc continua sent el més poderós, el seu PIB anual és d'uns 21,5 bilions de dòlars, enfront dels 15 bilions de l'imperialisme xinès, les seues grans empreses dominen en quasi tots els sectors, la seua cultura impregna el món, la seua superioritat militar és inqüestionable. Però l'economia xinesa té avantatges: la seua força de treball i el seu mercat intern són gegantescos (amb 1.415 milions d'habitants enfront dels 331,5 milions dels Estats Units), la seua infraestructura i equipament empresarial són recents, encara gaudeix d'una millor imatge als països dominats ... El capitalisme xinès es veu obligat a expandir-se internacionalment, per raons de competència (per a garantir oportunitats de negocis i recursos, per a donar una grandària global als seus grups empresarials...) i també per a preservar la pau social interna. Arribada a última hora, la burgesia xinesa xoca a tot arreu amb les posicions de les antigues

potències imperialistes, en primer lloc Japó i els Estats Units.

El govern de Biden-Harris, a diferència de Trump, buscarà neutralitzar Rússia i unir darrere de l'imperialisme nord-americà països com França i Alemanya, per a fer retrocedir la Xina, malgrat les diferències comercials que subsisteixen entre ells. En reingressar en els acords climàtics de París, Biden pretén imposar barreres duaneres, abans de res, als països "contaminants", que estan encapçalats per la Xina. Però encara no s'han acabat els seus mals. La continuació de la guerra comercial, reforçada pels efectes de la pandèmia, no beneficiarà als EUA més que a altres imperialismes, però en canvi precipitarà les pròximes crisis capitalistes mundials. La política d'apaivagament, de reconciliació nacional, que Biden vol dur a terme només pot funcionar en temps tranquils, quan el creixement és constant i fort, quan l'imperialisme pot distribuir suficients engrunes a una part significativa de la seua classe obrera per a comprar la pau social.

No obstant això, la situació mundial va en la direcció oposada. El "populisme", la temptació bonapartista, fins i tot la feixista, no s'extingirà als Estats Units amb la derrota electoral de Trump. Mentre la classe obrera nord-americana no tinga la seua pròpia representació política, un partit obrer que la unifiqui independentment de la burgesia, fins i tot en els processos electorals, està condemnada a oscil·lar entre l'un o l'altre dels partits burgesos.

Un autèntic partit obrer sol pot ser revolucionari i internacionalista. Per a això és necessari reunir els treballadors conscients al voltant d'un programa marxista, en una organització a escala de tot el país, vinculada a les seues germanes i germans dels altres països. Cridar als sindicats i a les organitzacions dels oprimits perquè trenquen amb el Partit Demòcrata és una de les tasques indispensables de l'avantguarda. En els sindicats, així com en un possible partit constituït pels sindicats, en les empreses, en les administracions, els barris i les universitats, l'organització comunista combatrà per:

- un sistema de salut pública de qualitat, gratuït per a tots i finançat per la patronal. Totes les proves, operacions i tractaments necessaris per a la vida dels treballadors han de ser gratuïts, des de la insulina fins als medicaments contra el càncer,

- eliminació de patents sobre vacunes, medicaments i equips mèdics, expropiació dels grups capitalistes en aquests sectors, clíniques privades, grups privats d'assegurances mèdiques,
- expropiació i posada al servei dels treballadors de tots els habitatges de les grans empreses propietàries, garantia d'habitatge barat i de qualitat per a tots.
- augment dels salaris, pensions de jubilació suficients i garantides pagades pels patrons, subsidis decents per desocupació pagats pels patrons,
- retorn a la gestió pública de tots els serveis privatitzats: charter schools (generalitzades per Obama), presons, serveis socials, residències d'ancians, hospitals públics, etc.
- el dret efectiu a l'avortament,
- la protecció del medi ambient,
- Desmantellar i desarmar les forces policials militaritzades i les milícies racistes i feixistes privades, única manera de posar fi a la brutalitat racista; fi de les intervencions militars,

- acolliment de refugiats, migrants econòmics i estudiants, igualtat de drets per a tots els treballadors,
 - educació pública, gratuïta, de qualitat i laica en tots els nivells, fins i tot en la universitat; anul·lació de tots els préstecs bancaris per a estudis,
 - fora de l'ensenyament totes les religions, sectes, empreses, exèrcit i tots els interessos aliens a la ciència,
 - l'abolició de la Cort Suprema ...
- Unes reivindicacions com aquestes només poden ser satisfetes amb l'autodefensa dels treballadors i els oprimits contra la policia, l'establiment d'un govern obrer, el desmantellament de l'estat burgès, l'expropiació dels grups capitalistes, en la perspectiva del socialisme mundial.

10 de novembre de 2020

La lluita de la classe obrera a Turquia, Grècia i França ha d'evitar la guerra en la Mar Egea

Comunicat conjunt de Patronsuz Dünya (Turquia) i el Groupe Marxiste Internationaliste (França)

La nova crisi capitalista mundial s'ha precipitat en 2020 amb la pandèmia i arrossega conseqüències destructives. Les crisis capitalistes porten amb si mesures proteccionistes i pressions militars. La influència dels EUA està retrocedint a nivell mundial i a Orient Mitjà. Això permet que els imperialismes rus i xinès intenten omplir el buit, que l'imperialisme francès intente recuperar la seua posició a Orient Mitjà, que les potències regionals i els imperialismes de menor rang (Israel, l'Iran, Turquia, Aràbia...) exercisquen un paper més important. Però els Estats Units no poden renunciar pacíficament a la seua influència. Per això les aliances són inestables.

Està sorgint una gran competència per a saquejar els recursos energètics del Mediterrani Oriental. Aquesta rivalitat pot causar una guerra en el Mediterrani Oriental i a l'Orient Mitjà. Israel està començant a explotar els depòsits de gas enfront de la costa de Palestina, la qual cosa ho enfronta amb el Líban. Turquia, que s'ha vist atrapada a Síria i Líbia contra Rússia, està recorrent a la Mar Egea per a obtindre nous recursos energètics. El sistema capitalista en l'etapa imperialista condueix a crisis econòmiques, militarisme i guerres. Per això les tensions entre Turquia, Grècia, la República de Xipre i França no poden reduir-se a una mera crisi diplomàtica. Les actuals maniobres militars són, de fet, el senyal d'alarma per a una guerra que s'aveïna. La probabilitat d'un enfrontament militar entre Turquia i França i Grècia augmenta, malgrat que els tres estats són membres de l'OTAN, històricament constituïda sota l'hegemonia nord-americana.

Els vaixells de guerra turcs i francesos es desafien mútuament en la costa líbia. Erdoğan envia a la marina turca a protegir els vaixells d'exploració de petroli i gas en aigües

territorials gregues però prop de la costa turca, mentre que Macron envia a la marina francesa a maniobrar amb la de Mitsotákis, el primer ministre grec, en la mateixa zona.

Aquesta rivalitat no és la dels treballadors de Turquia, Xipre, Grècia o França. Perquè els treballadors no tenen interès en una guerra. Correspon a interessos de fraccions de la classe burgesa mundial.

La classe obrera grega ha estat condemnada a la desocupació i a l'empobriment durant deu anys de profunda depressió econòmica. La classe obrera turca, d'altra banda, està lluitant per respirar sota els efectes d'una crisi econòmica de dos anys de duració i la forta repressió de l'Estat. Amb la guerra, la repressió estatal es faria encara més dura a tot arreu i els treballadors de tots dos països serien enviats a matar i ser assassinats per a protegir els interessos "de la" seua burgesia. S'està usant el nacionalisme i el xovinisme per a declarar que els pobles de Turquia i Grècia són enemics entre ells. Però la guerra de les burgesies pels recursos energètics significaria pobresa, misèria, mort i destrucció per als treballadors de tots dos països.

El principal enemic de les classes treballadores de Turquia, Grècia i França és la seua pròpia burgesia. Ella les condemna a l'explotació, la pobresa, la guerra i la destrucció. L'única força capaç de canviar aquesta destinació és la classe obrera d'aquests tres països. Per a això, és una exigència que les classes obreres de Turquia, Grècia i França s'organitzen a escala internacional al voltant de la consigna de "*guerra de classe contra la guerra*".

- Ni guerra entre els pobles ni pau entre les classes!
- Guerra de classe contra la guerra! El teu principal enemic és el teu estat burgès, torna la teua ràbia i las

armes en contra seua!.

- Visca la bandera roja de l'internacionalisme contra el nacionalisme (de mitja lluna o de creu) i el social-patriotisme!
- Grècia i Turquia fora de l'OTAN! Totes les forces d'ocupació (Turquia, Grècia, OTAN) fora de Xipre! Visca un Xipre unit!
- Substitució dels exèrcits hipertrofiats

Per una Federació Socialista del Mediterrani!

7 de setembre de 2020

Patronsuz Dunya
<https://www.patronsuzdunya.com/>

Groupe marxiste
 internationaliste
<https://groupemarxiste.info>

La guerra en l'Alt Karabakh i les tasques revolucionàries internacionals

Article publicat per Patronsuz Dünya (Turquia)

La realitat de la guerra ha esclatat una vegada més en l'Alt Karabakh, aquesta vegada com a producte dels estats burgesos basats en l'estat-nació que van sorgir quan la integració de l'URSS en el capitalisme. Mentre que Armènia va afirmar tindre 16 morts i més de 100 ferits, l'Azerbaidjan va reconèixer grans pèrdues sense donar detalls. No es tracta d'una simple guerra fronterera entre Armènia i l'Azerbaidjan. El conflicte ha adquirit des de fa molt temps una dimensió imperialista internacional. La guerra entre aquests dos països s'està convertint en l'obertura del front caucàsic del repartiment imperialista a l'Iraq, Síria i Líbia. Per a analitzar adequadament aquesta confrontació i produir resultats polítics justos, cal anar a les arrels històriques de la qüestió de l'Alt Karabakh. En aquest article tractarem de concretar aquesta qüestió, la naturalesa de la

- per l'armament del poble! Govern dels treballadors d'Atenes, Ankara i París!

guerra, l'actitud i els objectius de les parts implicades en aquest conflicte i, finalment, les tasques internacionals dels revolucionaris de Turquia, l'Azerbaidjan i Armènia.

Les arrels històriques de la qüestió de l'Alt Karabakh

A la Rússia tsarista, que Lenin va descriure com una presó de pobles, tots els pobles van experimentar una severa repressió. Amb la Revolució d'octubre, aquests pobles van recuperar la seua llibertat, totes les opressions nacionals van arribar a la seua fi i se'ls va concedir el dret de determinar lliurement el seu futur. Però amb la traïció de la burocràcia a la Revolució d'octubre i l'asfixia de la revolució mundial, el destí dels pobles dels soviets es va veure arrossegat a

un futur completament diferent. La utopia reaccionària de la burocràcia estalinista del socialisme en un sol país es va entrellaçar en la pràctica amb el xovinisme gran-rus. El resultat d'aquesta política va aplanar el camí per al retorn dels vells prejudicis entre els pobles. La burocràcia dominant va utilitzar aquests vells prejudicis en el seu propi interès, fins i tot els va alimentar segons la situació. D'aquesta manera, va preparar el camí per als processos sagnants que sorgirien a partir de la dècada de 1980.

La regió coneguda com l'Alt Karabakh és, de fet, com una illa dins de les fronteres de l'Azerbaidjan. Per això se li va concedir l'autonomia en 1923. A la fi de la dècada de 1980, quan l'URSS es va integrar en el capitalisme, el nacionalisme va aconseguir el seu punt més alt. El Consell Nacional, que era el govern de l'Alt Karabakh, va decidir unir-se a Armènia. Aquesta decisió va ser acollida favorablement per les manifestacions

Quant a Moscou, no va acceptar aquest canvi i va reprimir a les masses que el secundaven. En algunes zones entre els dos països es van produir trasllats forçosos de població. En 1989, l'Alt Karabakh va ser assignat directament al control del govern de Moscou. Poc després, l'Azerbaidjan va dur a terme una operació militar per a declarar la seua sobirania sobre la regió.

Després d'aqueixa operació, Moscou va transferir la regió a l'Azerbaidjan. En 1991, el procés de completar el col·lapse de l'URSS havia començat. Durant aqueix any, amb un mes de diferència, l'Azerbaidjan i Armènia van declarar que abandonaven l'URSS i es convertien en estats capitalistes independents. Durant aquest procés, els dirigents de l'Alt Karabakh van celebrar un referèndum sobre l'autonomia i després van declarar la seua independència. Encara que s'havia reconegut la independència de tots els països que havien abandonat l'URSS, l'únic

país la independència del qual no va ser reconeguda per cap altre va ser l'Alt Karabakh. L'Azerbaidjan i Armènia, que no han reconegut la declaració d'independència de l'Alt Karabakh, han preparat el terreny per a enfrontaments, massacres i guerres que duren molts anys, en reivindicar drets sobre aqueixa regió.

La massacre de Jodyalí, que torna constantment al primer pla de l'escena, també va tindre lloc durant aqueixos anys. Durant la guerra, Armènia va envair el corredor que servia de zona coixí entre l'Alt Karabakh i les seues pròpies fronteres. Durant aquesta guerra, que va tindre lloc entre 1988 i 1993, un milió d'àzeris es van veure obligats a abandonar la terra on vivien. El nombre de morts en la guerra va ser de 30 mil. Encara que es va declarar un alto-el-foc

en 1994, aquest ha estat violat moltes vegades, i moltes vegades la guerra ha estat evitada per poc.

Cap de les alternatives burgeses existents té la capacitat d'aconseguir una pau duradora. Perquè totes les solucions proposades només tracten de dirimir sota quina hegemonia se sotmetrà l'Alt Karabakh.

L'Estat burgès de l'Azerbaidjan declara que aquesta regió, que era autònoma sota l'URSS,

Mapa geopolítico de la región del Cáucaso (2008)

massives de suport tant en l'Alt Karabakh com a Armènia. En resposta a aquesta decisió, es van organitzar atacs racistes contra els armenis que vivien a la ciutat de Sumgait, al nord de Bakú (l'Azerbaidjan). 32 persones van perdre la vida durant aquests atacs i centenars de persones van resultar ferides. A les regions on hi havia un gran nombre d'armenis, les cases i els barris van ser saquejats. Tots aquests atacs racistes van ser duts a terme per l'exèrcit azerbaidjanés.

estava llavors dins de les seues fronteres, i explica que és legítimament seua. No obstant això, el poble de l'Alt Karabakh havia decidit en dues ocasions separar-se de l'Azerbaidjan i havia declarat la seua independència després d'un referèndum.

Quant a l'estat burgès d'Armènia, declara que l'Alt Karabakh li pertany ja que la majoria de la seua població està composta per armenis. No obstant això, encara que la majoria de la població de la regió són armenis, existeixen altres pobles allí, començant pels àzeris. L'Estat burgès d'Armènia ha expulsat de les seues terres a prop d'un milió d'azerbaidjanesos de l'Alt Karabakh. Totes les alternatives burgeses són un obstacle per al dret a l'autodeterminació dels pobles del Caucas que viuen en l'Alt Karabakh. Quan es posa aquest tema sobre la taula, hi ha una realitat que es tracta de fer oblidar, de guardar en els polsosos prestatges de la història. I aqueixa realitat és que un dels pobles més antics de l'Alt Karabakh és el poble kurd. El primer govern nacional dels kurds en el segle XX, a saber, el Kurdistan Roig de Lenin, es trobava en l'Alt Karabakh, on s'està lluitant hui dia. Mentre no es tinga en compte aquesta realitat històrica, no es podrà aconseguir una solució duradora a la qüestió de Karabakh.

Una història oblidada: el Kurdistan Roig de Lenin

Part del territori que ha sigut objecte d'anys de lluita entre Armènia i l'Azerbaidjan és alhora la cinquena part del Kurdistan i la regió en la qual, durant el segle XX, va existir el primer govern nacional kurd.

A la Rússia tsarista un dels pobles oprimits era el poble kurd. Després de la victòria de la Revolució d'octubre el poble kurd també va participar en el procés d'emancipació, encara que va ser per un curt període de temps. A l'oest de l'Alt Karabakh i a la frontera oriental d'Armènia es va formar el soviets autònom del Kurdistan Roig. Arran de la proposta del Primer Secretari del Partit Comunista de l'Azerbaidjan, Serguei Kriov, i amb l'aprovació de Lenin, el Kurdistan Roig va nàixer al juliol de 1923. Aquesta regió es va constituir com un subsóviet local dels soviets autònoms de l'Alt Karabakh.

Sota el govern tsarista, els kurds havien sigut víctimes d'una política d'assimilació forçosa. El seu idioma i la seua cultura estaven en perill de desaparèixer. Amb el Kurdistan Roig, s'intentava esborrar el mal causat per l'assimilació utilitzant la llengua kurda en els periòdics, la ràdio, les escoles i les activitats artístiques. Segons el cens de 1926, la població de la regió ascendia a 51 mil persones. El 72% d'aquesta població era kurda, el 26% azerbaidjanesa i el 0,07% armènia. Però la majoria (un 92%) usava l'idioma àzeri . El Caucas, que alberga molts grups ètnics, va ser una regió en la qual no van faltar els enfrontaments i les guerres durant el règim tsarista. Els corrents nacionalistes i reaccionaris van tindre una llarga i arrelada història i una influència significativa. Malgrat la Revolució d'octubre, el fràgil equilibri nacionalista es va mantindre. Per a trencar aquests equilibris es va proposar el model dels soviets transcaucàsics.

No obstant això, impulsat per prejudicis nacionalistes, el Partit Comunista de Geòrgia

es va oposar fermament a aquest model. Per aquesta raó, el projecte transcaucàsic es va dividir en tres direccions diferents. La població de l'Alt Karabakh estava composta per armenis, àzeris i kurds. Els soviètics de l'Alt Karabakh havien sigut declarats regió autònoma adjunta a l'Azerbaidjan. La idea dominant era que un govern kurd prop de les zones frontereres amb Armènia podria evitar les possibles tensions que pogueren sorgir entre Armènia i l'Azerbaidjan.

Després de Lenin, quan la burocràcia estalinista va confiscar tot el poder, es va abandonar l'objectiu d'una revolució mundial i es va establir una dictadura burocràtica construïda sobre bases nacionalistes. Aquesta casta burocràtica es va proposar destruir els ideals universals de la Revolució d'octubre i liquidar als militants bolxevics que s'oposaven a ella.

L'ona contra-revolucionària també va colpejar al Kurdistan Roig. En 1929, Stalin va dissoldre el seu govern i el va adscriure a l'Alt Karabakh. La direcció burocràtica de Stalin va exiliar a molts kurds del Kurdistan Roig a Àsia Central, en particular al sud de Kazakhstan. Els que es van quedar van ser a l'exili a l'Azerbaidjan i Armènia. Després de la liquidació del Kurdistan Roig, els kurds del Caucas van ser víctimes, allí on s'havien exiliat, de polítiques d'assimilació que recordaven les del règim tsarista.

La raó fonamental per la qual Stalin va liquidar el Kurdistan Roig i va exiliar els kurds va ser per a preservar les relacions diplomàtiques amb Turquia i l'Iran. L'existència del Kurdistan Roig portava amb si el potencial de crear un malestar nacional i revolucionari entre els kurds de Turquia i l'Iran. I podria degradar les relacions entre Stalin i els estats burgesos d'aqueixos països. Stalin tenia un únic objectiu, i era la supervivència del poder burocràtic. No obstant això, malgrat els exiliats posteriors a 1929, encara hi havia població kurda a la regió del Kurdistan Roig.

En 1992, quan Armènia va envair l'Alt Karabakh, el Kurdistan Roig es va trobar enmig dels enfrontaments. La destrucció causada per la guerra també va afectar els kurds. Com a resultat de l'ocupació de l'Alt Karabakh per l'Estat armeni, igual que els àzeris que viuen a la regió, els kurds també van ser víctimes d'un exili forçós. Els que s'havien salvat de la guerra i s'havien exiliat a l'Azerbaidjan vivien ara sense cap dret nacional, atrapats entre polítiques racistes i

assimilacionistes.

La guerra de l'Alt Karabakh no és només una guerra fronterera! És el front caucàsic del repartiment imperialista del món

Les tensions i enfrontaments que s'han mantingut durant 30 anys entre l'Azerbaidjan i Armènia s'han convertit en una guerra de facto amb les iniciatives de provocació que el règim d'Erdoğan va organitzar al juliol i amb les maniobres militars conjuntes a l'agost. El govern d'Erdoğan, posant tota la seua energia a impulsar la guerra, es comporta com si fora l'interlocutor del govern armeni. Amb les provocacions d'Erdoğan, la guerra entre l'Azerbaidjan i Armènia es va descontrolar ràpidament i es va dirigir cap a una repartició imperialista que implicava a Rússia, Turquia, els països europeus, els EUA i altres països de l'OTAN; preparant així, com a resultat inevitable d'aquest procés, el terreny per a la conversió del Caucas en un nou Orient Mitjà. Les parts del repartiment imperialista a l'Orient Mitjà i el Mediterrani Oriental s'estan posicionant una vegada més a través de la guerra entre Armènia i l'Azerbaidjan. Europa i Rússia demanen un alto-el-foc i una solució negociada al conflicte. Armènia és l'aliat històric de Rússia, de fet el seu pati de darrere. Rússia ha recolzat en el passat a Armènia contra l'Azerbaidjan. L'Iran ha anunciat el seu suport a Armènia. Turquia ha estat moltes vegades molt prop d'una guerra contra Rússia a Síria. El progrés d'Erdoğan s'ha vist cada vegada més interromput per Rússia. A Líbia, també, els interessos de Rússia i Turquia estan enfrontats.

Rússia està lliurant una guerra a Líbia contra les forces secundades pels turcs. França, per part seua, fa costat a Grècia en el Mediterrani oriental de cara a l'acord energètic. Tots els avanços del règim d'Erdoğan, que tracta de crear legitimitat per als seus objectius imperialistes amb un discurs de zona "segura" a Síria, "pàtria blava" a Líbia, "accions comuns" a l'Azerbaidjan, estan sent pertorbats per l'imperialisme rus. És inevitable que una vegada més l'apetit imperialista d'Erdoğan al Caucas s'enfronte a Rússia. Amb la guerra a Síria, la següent realitat es fa evident una vegada més: cap guerra local s'acontenta amb continuar sent local i es converteix en una guerra mundial amb les intervencions de les forces imperialistes. La guerra en l'Alt Karabakh

també, molt més allà d'una simple guerra fronterera entre dos països, està evolucionant cap a la representació del front caucàsic de la repartició imperialista del món.

La natura de la guerra

Segons l'expressió de Clausewitz, la guerra és la continuació de la política per altres mitjans (és a dir, la violència). Els marxistes revolucionaris s'oposen fermament a les guerres entre pobles pel bé dels estats burgesos. Hi ha diferències notables entre l'actitud dels marxistes revolucionaris contra la guerra i la dels liberals pacifistes. A diferència dels pacifistes liberals que expliquen que la guerra és una cosa dolenta i que tracten de convèncer a les parts en conflicte perquè signen la pau, el treball dels marxistes revolucionaris oposats a la guerra és lliurar la guerra de classes contra l'ordre que genera la guerra. Perquè els marxistes revolucionaris són conscients que existeix un vincle inseparable entre la guerra i la guerra entre classes dins d'un país. I que les guerres no cessaran fins que l'ordre capitalista que genera les guerres siga destruït i es construïska el socialisme en el seu lloc, a escala planetària.

Els revolucionaris marxistes no consideren la qüestió generalitzant una línia de raonament que sostinga que totes les guerres són injustes i malvades. Distingeixen entre guerres justes i injustes. Les guerres de classe contra l'ordre capitalista que genera guerres, les guerres revolucionàries per a destruir els estats burgesos són guerres justes. De la mateixa manera, les que són empreses pels pobles colonitzats per a guanyar la seua llibertat nacional són també justes i legítimes. Les guerres de dominació imperialista, les que lliuren dos estats burgesos pels seus propis interessos són injustes i han de ser combatudes sense pietat. La guerra entre Armènia i l'Azerbaidjan és completament injusta. Es discuteix, fonamentalment, quin país dominarà l'Alt Karabakh.

Com a resultat de la guerra que va durar fins a 1994 la regió va quedar sota la dominació armènia de facto. Armènia va obligar a la població àzeri i kurda de l'Alt Karabakh a exiliar-se. Va establir la seua pròpia hegemonia a la regió i va constituir la seua zona coixí. Hui dia, Armènia és l'ocupant, però contràriament al que s'afirma, no ocupa les terres de l'Azerbaidjan sinó les de l'Alt Karabakh i el Kurdistan Roig.

Si l'Alt Karabakh roman sota el control de l'estat burgès armeni, significarà que les guerres i els enfrontaments continuaran. Significarà que els àzeris exiliats de l'Alt Karabakh mai podran tornar a casa, que els kurds exiliats es veuran obligats a viure a l'Azerbaidjan sota una política d'assimilació i opressió nacional. Això significarà que els pobles de l'Alt Karabakh no podran determinar el seu futur.

Si l'Alt Karabakh queda sota el control de l'Estat burgès de l'Azerbaidjan, significarà que el règim d'Erdoğan i els grups jihadistes - que posa sobre el terreny durant les guerres de repartiment imperialista - duran a terme un nou genocidi armeni a la regió. Significarà la construcció d'una nova base militar contra Armènia en l'Alt Karabakh i el saqueig complet de la regió. I significarà que hi haurà interminables guerres sectàries de religió com a l'Orient Mitjà. Totes les parts involucrades en aquesta guerra són reaccionàries. Estan aplanant el camí per a noves guerres, nova destrucció, nova enemistat entre els pobles, pobresa, explotació i misèria.

Les parts interessades en aquesta guerra i les seues actituds

L'Azerbaidjan. L'Azerbaidjan està tractant, amb el suport il·limitat de Turquia, d'obtenir la revenja de 1991 i ampliar els seus espais d'hegemonia. Fent cas omís de la condició del poble de l'Alt Karabakh, està intentant saquejar la regió, amb el suport militar i logístic del règim d'Erdoğan i les seues bandes jihadistes. En fer-ho, també està tractant d'assetjar i sotmetre Armènia, que està tenallada per un embargament. Anul·la per complet els drets i llibertats que ja estaven molt limitats, reforçant l'ona ultranacionalista i l'opressió de l'estat autoritari. El Parlament de l'Azerbaidjan ha aprovat un conjunt de mesures que restringeixen els drets i llibertats constitucionals i de propietat dels ciutadans azerbaidjanesos i els estrangers residents mentre dure l'estat de guerra.

Abans de la guerra, ja es parlava al país d'una creixent pobresa i opressió estatal. Els oponents d'Aliyev es feien cada vegada més forts. Amb l'ona nacionalista creada per la guerra, l'oposició va ser emmordassada, l'opressió de l'Estat va aconseguir noves altures i Aliyev va ser presentat com un heroi nacional. En 2019, la despesa militar de l'Azerbaidjan va aconseguir màxims històrics i

va trencar el seu propi rècord amb l'equivalent al 5% del PIB. Aqueixes inversions de guerra recauen sobre la població activa en forma de desocupació, pobresa i misèria.

L'Estat burgès de l'Azerbaidjan obté tota la seua força del règim d'Erdoğan, que actua com a interlocutor d'Armènia i fa declaracions en nom del Govern de l'Azerbaidjan. El règim d'Erdoğan és el que ha incitat a la guerra al govern de l'Azerbaidjan. Si Erdoğan retirara el seu suport o fera si més no un pas enrere, segurament cauria el govern de l'Azerbaidjan. No obstant això, la regió en la qual s'està duent a terme aquesta guerra és el pati posterior de l'imperialisme rus. Erdoğan ha vist frustrats els seus esforços sempre que ha intentat competir amb l'imperialisme rus. Si això tornara a succeir, és molt probable que el règim d'Erdoğan abandone el govern de

Armènia. Armènia va assegurar la seua dominació sobre l'Alt Karabakh amb el suport de Rússia quan va esclatar la guerra després de la desintegració de l'URSS. Ha continuat fent-ho durant més de 30 anys, sempre amb el suport de Rússia. Des de 1993, Turquia i l'Azerbaidjan han imposat un embargament a Armènia, la qual cosa posa en relleu la qüestió de l'Alt Karabakh. En estar tancades les seues fronteres amb l'Azerbaidjan, Armènia està assetjada. Armènia no té accés a l'oest degut al tancament de les seues fronteres amb Turquia. S'obri al món a través de Rússia. Això la fa encara més dependent d'eixe país. Armènia és un dels països de la CEI on més influent és Rússia. Hi ha moltes bases militars russes en el seu territori.

Armènia no té la força necessària per a resistir-se a Turquia i l'Azerbaidjan per si

l'Azerbaidjan a mig camí. L'actitud d'Erdoğan cap a l'imperialisme rus determinarà el destí de l'Estat burgès de l'Azerbaidjan.

mateixa. Està tractant d'obtenir suport diplomàtic i logístic dels països europeus les relacions dels quals amb Turquia i l'Iran s'estan deteriorant. Amb aquest suport, està

tractant de crear legitimitat per a si mateixa en l'àmbit internacional i trencar l'aïllament en el qual es troba. Els Estats Units, França i Rússia han fet crides conjuntes per un alto-el-foc. Quant a Erdoğan, va respondre que si hi haguera un alto-el-foc l'exèrcit armení hauria de retirar-se. Macron, que va estar a Brussel·les per a una cimera de presidents europeus, va dir que "té proves clares que els jihadistes sirians s'han traslladat de Gaziantep [sud-est de Turquia] a l'Alt Karabakh".

Armènia, amb la finalitat de mantindre la seua dominació sobre l'Alt Karabakh, està preparant el terreny per a la formació del front caucàsic per a la partició imperialista tractant d'involucrar totes les potències imperialistes i regionals en el conflicte. Està bufant en les brases de l'enemistat entre els treballadors armenis i àzeris i treballant amb totes les seues forces per a deixar l'Alt Karabakh sense estat.

Contra el xovinisme, alcem la bandera del comunisme internacional

Totes les parts involucrades en aquesta guerra són reaccionàries. És una guerra per determinar qui tindrà dret a colonitzar l'Alt Karabakh. Qui guanye aquest conflicte no sols no portarà una pau duradora, sinó que estendrà la guerra a tot el Caucas. Qualsevol que siga el guanyador, cometrà un genocidi i exiliarà els habitants de l'Alt Karabakh que no siguen de la seua pròpia nació. En aquesta guerra, fer costat a l'un o l'altre estat burgès, o conformar-se amb una oposició pacífica a la guerra, equivaldrà a posar aigua en el molí del xovinisme i convertir-se en còmplice dels crims de guerra.

La tasca històrica dels revolucionaris de Turquia, l'Azerbaidjan i Armènia és fer campanya pel derrotisme revolucionari contra el seu estat burgès. És respondre amb la bandera roja del comunisme internacionalista al xovinisme que fa que els pobles es maten entre ells.

És entrar en una guerra de classes internacional contra l'ordre del capital que engendra la guerra. Erdoğan que va atiar el conflicte, que es va fer passar pel protector del govern azerbaidjanés, que va enviar les bandes jihadistes de Síria a l'Alt Karabakh, és el principal instigador de la guerra. Defensar el dret a l'autodeterminació del poble de l'Alt Karabakh, fer front als Estats burgesos implicats en aquesta guerra, lliurar una lluita despietada contra el xovinisme, lliurar una lluita militant contra la pressió estatal creada per la guerra i contra les destruccions socials de les quals el poble treballador és víctima, són les tasques històriques dels revolucionaris de Turquia, Armènia i l'Azerbaidjan. La pau només serà possible si s'enderroca l'ordre imperialista-capitalista que s'alimenta de crisi, explotació, pobresa, guerra i destrucció i es construeix un ordre socialista que el substituisca. I per a això, la humanitat necessita un partit revolucionari internacional, així com necessita aire i aigua.

- Ni guerra entre els pobles ni pau entre les classes!

- Fora totes les potències ocupants de l'Alt Karabakh!

- Dret a l'autodeterminació del poble de l'Alt Karabakh!

- Dret de retorn per a tots els pobles que han sigut exiliats de l'Alt Karabakh!

- La causa de la guerra és l'ordre capitalista!

- El teu principal enemic és el teu propi estat burgès. Torna la teua ira i armes en contra seua!

- Reconeixement del genocidi Armeni de 1915!

- Judici davant els tribunals de guerra internacionals dels responsables del pogrom antiarmeni de Sumgait i de la massacre de Jodyalí!

Visquen els soviets de l'Alt Karabakh!
Visquen els soviets del Caucas!

Comunicat del grup KLASSENKAMPF sobre l'atac terrorista a Viena el 2 de novembre de 2020

L'atac terrorista a Viena el 2 de novembre ha demostrat una vegada més el caràcter reaccionari del jihadisme. L'assassinat arbitrari de treballadors que volien passar el seu temps lliure amb els seus amics, un dia abans que començara el segon confinament, mostra que els islamo-feixites no tenen més objectiu que promoure la divisió de la societat a través del terror indiscriminat. Esperen que l'augment previst del discurs d'odi contra els musulmans per un delictes d'aquest tipus atraga a més persones al seu camp.

Ja en la nit del crim, els comentaris en els mitjans de comunicació i les xarxes socials van mostrar els efectes d'aquest atac. El rearmament de l'aparell estatal, la restricció de les llibertats democràtiques bàsiques, l'augment de la vigilància estatal tant en l'esfera física com en la digital, que va començar amb el govern blau-turquesa i ara verd-turquesa de Sebastian Kurz, en aquest moment no sols són benvinguts sinó que s'exigeixen en part en nom de la prevenció de nous atacs.

Moltes de les accions del govern estan tenint lloc discretament en la foscor, tapades per les notícies sobre la COVID-19. A l'estiu, les Forces Armades austríaques van concloure un acord de cooperació amb la Guàrdia Nacional dels Estats Units; a la tardor, el Ministeri de l'Interior va encarregar l'adquisició de nova munició operacional per a la policia, que és similar en el seu funcionament a les bales dum-dum (expansives) generalment prohibides en les missions de guerra.

En la nit del 2 de novembre el Govern Federal

va decidir enviar unitats de les Forces Armades Federals i les Forces Especials de l'Exèrcit [Jagdkommando] a Viena i va dur a terme la missió immediatament. El govern ha estat capaç de provar en la vida real que, si és necessari, pot posar en marxa ràpidament tota la maquinària armada de l'estat burgès, quan les situacions polítiques internes s'intensifiquen.

Els atacs verbals contra els musulmans i els migrants van començar durant la nit del 2 al 3 de novembre. Una vegada més, la caverna teòrica de la "societat paral·lela" [Parallelgesellschaft] va aprofitar l'ocasió, criticant la política de refugiats suposadament massa liberal en aquest moment i exigint a la comunitat religiosa islàmica distanciar-se d'ella.

Això és particularment pervers quan es veu com de solidària és una societat multiètnica. Immediatament després del començament de l'atac terrorista, dos joves d'origen turc i un jove palestí van posar les seues vides en perill per posar als ferits fora

de la línia de foc. El palestí, per cert, és el fill de la família a la qual l'alcalde de Weikersdorf, en la Baixa Àustria, li va impedir la compra d'una casa perquè eren musulmans.

A més de l'escandalós comportament dels mitjans de comunicació sensacionalistes i les seues emissores privades, s'ha posat de manifest com les intervencions polítiques del govern reaccionari en la radiodifusió pública han donat lloc a una informació distorsionada i incendiària també en aquest àmbit.

Amb les seues accions i les seues paraules, el govern està preparant la població per a un

estat d'emergència permanent. No repetim la nostra posició sobre les suposades mesures de control de la pandèmia del govern. En qualsevol cas, l'atac terrorista a Viena va arribar en el moment just per a augmentar la presència policial, la vigilància i els controls de carretera i per a traure als carrers els soldats i la policia militar.

Al mateix temps, no obstant això, no ha de passar-se per alt que segles de colonialisme i dècades de política imperialista han creat el caldo de cultiu per als moviments islamo-feixistes. La demarcació arbitrària de fronteres en el nord d'Àfrica i en tot el Mitjà Orient, la implantació de l'estat colon sionista d'Israel, l'intent de diverses potències imperialistes d'instal·lar règims titelles dependents a la regió a costa de guerres llargues i sagnants com a Síria, i els interessos de la indústria d'armament capitalista en avivar els conflictes armats, han provocat la misèria, el desplaçament massiu i el foment de conflictes ètnics i religiosos.

La falta de partits obrers revolucionaris que puguin oferir una alternativa socialista a les masses camperoles i nòmades oprimides, així com als treballadors precaris de les ciutats i a la joventut en formació, permet a les forces reaccionàries, feixistes i fonamentalistes, explotar la desesperació de les masses per als seus objectius contrarevolucionaris.

També cal recordar que les bandes terroristes com Al-Qaeda van ser creades pels serveis secrets imperialistes dels EUA i l'aliat més pròxim dels EUA en el món àrab, Aràbia Saudita. Mentre Osama bin Laden va lluitar

contra les tropes soviètiques a l'Afganistan, va ser un valuós aliat dels EUA. Només després que la marioneta havia tallat les seues cordes es va convertir en l'enemic.

En Palestina, els governs sionistes, ja siguin religiosos o líders del dit "Partit dels Treballadors", han fet costat a les organitzacions islamistes amb la finalitat de crear un contrapés i afeblir les organitzacions palestines laiques. No pot haver-hi pau a la regió mentre milions de palestins desplaçats de la seua pàtria històrica es veguen obligats a llanguir en els camps de refugiats de Gaza o dels països veïns sota la constant pressió i els atacs de l'exèrcit i la força aèria sionistes.

La nostra solidaritat i simpatia cap a les víctimes de l'atac terrorista islamo-feixista i als seus familiars.

Rebutgem fermament tots els intents d'explotar aquestes víctimes per incitar l'odi contra els refugiats, les persones musulmanes o membres de minories ètniques.

Les organitzacions de treballadors i els sindicats han d'oposar-se fermament a totes les mobilitzacions feixistes i racistes.

El terror islamo-feixista no pot ser un pretext per a una "solidaritat nacional" amb la burgesia, que a través de les seues polítiques imperialistes és còmplice de les causes de la situació actual.

Viena. 4 de novembre de 2020

Gruppe Klassenkampf

Esperanta angulo:

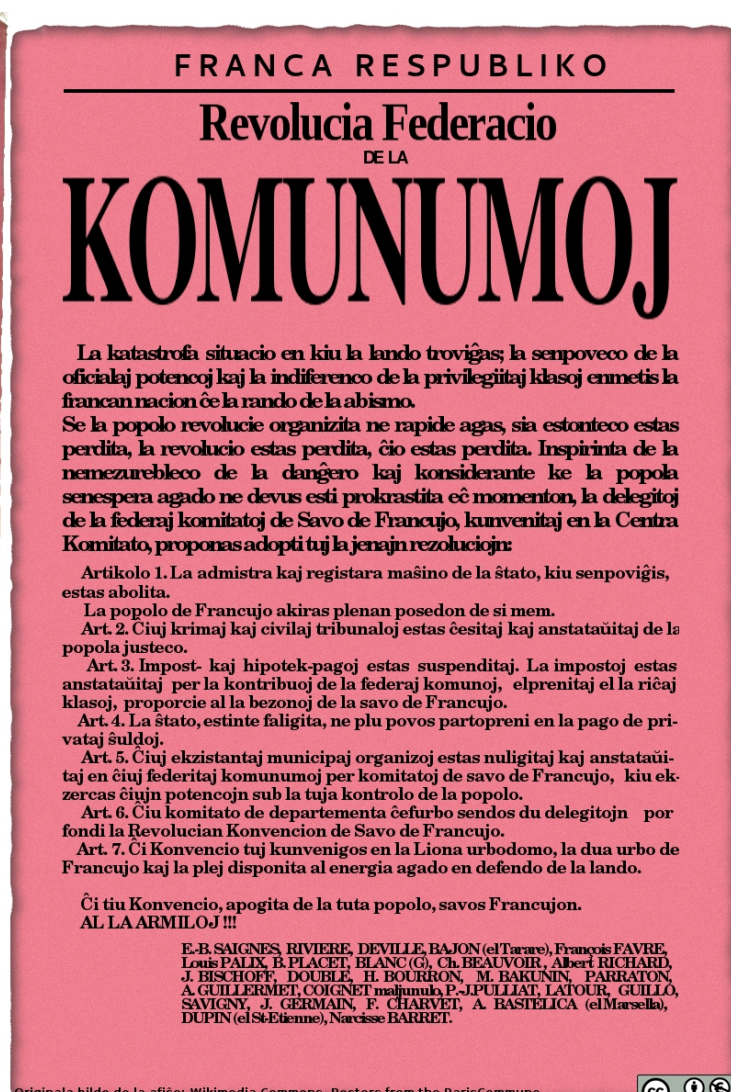
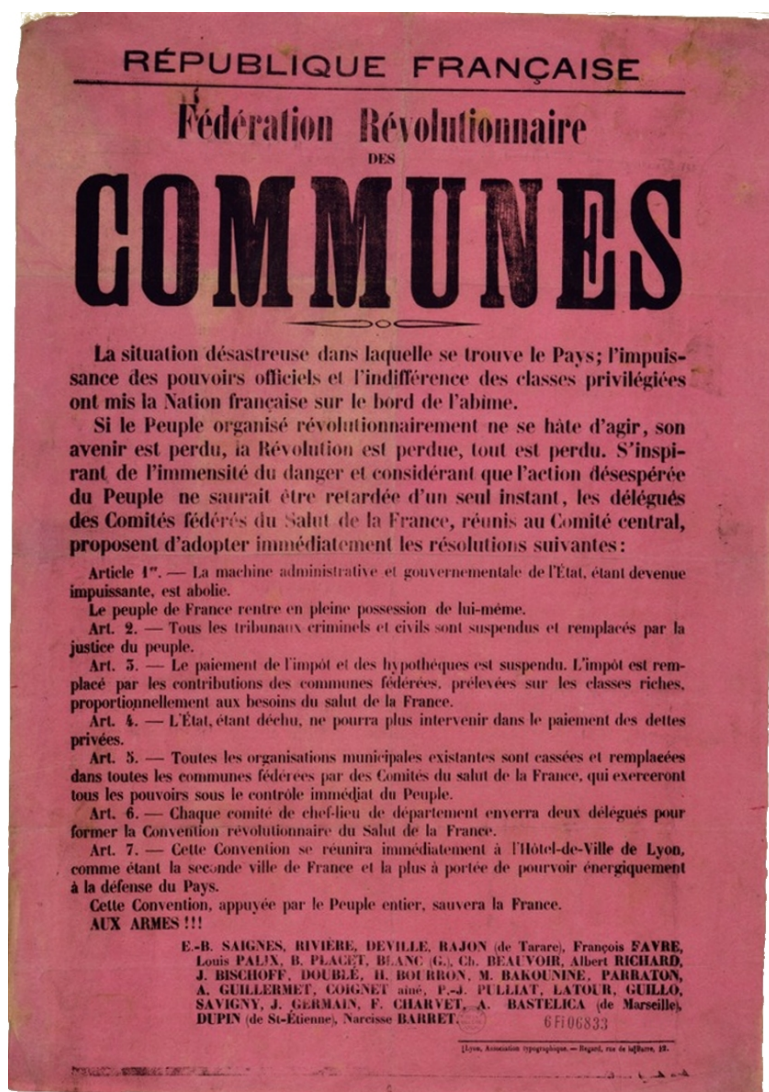
La Pariza kaj Liona Komunumoj

Gekamaradoj k geamikoj,

Antaŭ 150 jaroj okazis la francaj komunumoj, de kiuj la plej konata estas la Pariza Komunumo. Tiam estis la unua okazintaĵo, kiam la laborista klaso intencis starigi socialistan organizon.

Dum la venontaj numeroj de nia ĵurnalo ni klopodos memori iliajn faktojn k instruadojn.

Jen afiŝo de la Liona Komunumo, subskribita de M. Bakunin inter aliaj.

Originala bildo de la afiŝo: Wikimedia Commons. Posters from the Paris Commune. Tradukinto: Kolektivista Rondo de LPKF, Santacatalina. Arango: grupgerminal.org

El fonament de la crítica a la religió és:
l'home fa la religió, no pas la religió a l'home.
I certament la religió és l'autoconsciència
i l'autoestima de l'home, que encara
no s'ha guanyat a si mateix o que ja s'ha perdut.

Però l'home no és cap abstracció, situat fora del món.

L'home és el món de l'home, l'estat, la societat. Aquest estat,
aquesta societat, produeixen la religió, una consciència invertida del món,
car ells són un món invertit.

La religió és la teoria general d'aquest món, el seu compendi enciclopèdic,
la seua lògica en forma popular, el seu punt d'honor espiritual,
el seu entusiasme, la seua sanció moral, el seu solemne complement,
el fonament de les seues justificació i consolació. És la fantàstica realització
de l'ésser humà, car l'essència humana no té un veritable significat real.

La lluita contra la religió és, per tant, la lluita indirecta contra
aquest món, del que la religió és el seu aroma.

La misèria religiosa és, per una banda,
l'expressió de la misèria real i per l'altra,
la protesta contra tal misèria real.

La religió és el desfogament de
la criatura oprimida, el cor d'un món sense cor,
i l'esperit d'un món sense esperit.

La religió és l'opi del poble.

